

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
 státní příslušnost X
 bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
 sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
 poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2023, č. j. OAM-220/ZA-ZA11-K01-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2023, č. j. OAM-220/ZA-ZA11-K01-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že v případě návratu do X, resp. do města Y ležícího na hranici se separatistickým územím P., by mohlo být ohroženo jeho zdraví či dokonce život, obává se také újmy na své lidské důstojnosti, a to v souvislosti s konfliktem na Ukrajině a z důvodu špatné politické a bezpečnostní situace v X. V K. žil kvůli strachu pobývat nadále v Y, a rovněž je z hlavního města snazší vycestovat. Ve vzdálenosti 20-25 km od žalobcova rodného města se nachází ruský muniční sklad a jeho zničení, které by mohlo nastat v souvislosti s válkou na Ukrajině, by mělo fatální důsledky pro okolí až do vzdálenosti 50 km. Ruský prezident odvolal dekret z roku 2012, který částečně podporoval suverenitu X ve vztahu k situaci v P, což podle žalobce zvyšuje napětí v oblasti. Rusko se podle žalobce snaží destabilizovat X, které je závislé na ruském plynu, a zorganizovat státní převrat. Žalobce namítl, že žalovaný situaci v X účelově bagatelizoval, P. není považováno za bezpečnou zemi původu a nelze tak žalobce nutit k vycestování do této země. Žalobce v podané žalobě požadoval, aby se soud zabýval předpoklady pro vymezení žalobcovy země původu jako bezpečné, a to v kontextu aktuálního dění, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v reakci na žalobní námitky uvedl, že vzal v úvahu žalobcem uvedené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný dále odkázal na napadené rozhodnutí a podklady pro jeho vydání, které jsou součástí správního spisu. Zopakoval, že v žalobcově případě neshledal žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť obavy ze sabotáže armádních skladů nejsou azylově relevantní, stejně jako není reálné rozšíření válečného konfliktu z Ukrajiny do X. Žalovaný přiložil ke svému vyjádření Informaci OAMP – X – Radio Europa/Liberă Moldova 15. listopadu 2022, Vedoucí představitel systému ochrany informací: „Jsou přítomny známky skryté mobilizace v P.“, ze dne 9. 3. 2023, z níž citoval komentář O. S., X vicepremiéra pro integraci, jímž reagoval na vyhlášení částečné mobilizace v Rusku koncem října 2022 slovy: *„Částečná mobilizace vyhlášená v Rusku nepočítá s mobilizačními aktivitami v p. regionu. Nejsou tam vojenské správy ani další instituce ministerstva obrany RF, které by realizovaly povolávání občanů regionu do ruské armády.“* To podle žalovaného plně koresponduje s podklady ve správním spise a nepotvrzuje žalobcovu námitku. Žalovaný dále uvedl, že případ žalobce hodnotil z pohledu všech forem mezinárodní ochrany a neomezil se na skutečnost, že X je považováno za bezpečnou zemi původu. Žalovaný shrnul, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 6. 3. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 10. 3. 2023 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. V rámci správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je umístění ruských vojenských skladů nedaleko vesnice K., v blízkosti žalobcova bydliště ve městě Y v X. V případě, že by se tyto armádní sklady staly cílem útoku, mohlo by dojít k výbuchu a v důsledku toho k ohrožení života nebo zdraví žalobce. Žalobce k tomu doplnil, že téměř všichni z města Y už odjeli.
6. Dne 27. 4. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu neudělil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byla především výpověď žalobce a dále informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – X – Základní přehled o zemi, ze dne 2. 3. 2023, Informaci OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 13. 3. 2023, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR – X – Situace v P., Základní vojenská služba, bezpečnostní situace, možnost přesídlení do X a přístup ke službám, spolupráce v trestně právní oblasti, ze dne 2. 9. 2022 č. j. 122984/2022-LPTP. Dále žalovaný vycházel ze zpráv ČTK: „Nasazení ruských vojáků v P. do bojů není pravděpodobné, řekl diplomat“, ze dne 24. 3. 2023, „X prezidentka varovala před snahami Ruska provést v zemi násilný převrat“, ze dne 13. 2. 2023, „Ruské řízené střely přeletěly podle úřadů přes vzdušný prostor X“, ze dne 10. 2. 2023, „X premiérka N. G. a její vláda podaly demisi“, ze dne 10. 2. 2023, „Prezidentka: X zůstane prozápadní i přes energetické vydírání Ruska“, ze dne 1. 11. 2022. Žalobce využil svého práva na seznámení se s podklady rozhodnutí, doplnil je o negativní X výpis z rejstříku trestů, aby demonstroval svůj vztah k právním předpisům, které ctí a dodržuje. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce výslovně sdělil, že není členem žádné politické strany či skupiny a nikdy nebyl politicky aktivní, a dále neuvedl, že by měl ve své vlasti jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalobce neuplatňoval ve své vlasti politická práva a svobody, nemohl tak být z tohoto důvodu ani pronásledován. Žalobce vyloučil jakékoliv problémy, tím méně politického charakteru, s X státními orgány nebo tamními bezpečnostními složkami. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby za dobu svého pobytu ve vlasti před příjezdem do ČR ve smyslu uvedeného ustanovení. Žalobce podle žalovaného nemůže ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, což žalobce potvrdil. Podle žalovaného nelze dojít k závěru, že by v souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

s konfliktem na Ukrajině docházelo k ohrožení životů X občanů, či že by mělo v budoucnu dojít k rozšíření vojenských operací na území X. Podle informací shromážděných žalovaným nehrozí ani destabilizace X prostřednictvím regionu P. Podle odhadů může být v muničních skladech ve vesnici K. až 20 000 tun vojenského materiálu, avšak napadení X není pravděpodobné. Žalovaný nadto uvedl, že před odjezdem z vlasti pobýval žalobce v K., kde měl registrovaný pobyt, přičemž za hlavní motiv svého odchodu označil špatnou ekonomickou situaci, nezaměstnanost a drahé bydlení, což však podle žalovaného není zákonným azylovým důvodem, na podporu čehož uvedl i relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS). Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po roce a půl od svého vstupu na území ČR, přičemž mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobce nepodal svou žádost bezprostředně po svém příjezdu do ČR, přestože mu v tom objektivně naprosto nic nebránilo. Žalovaný poté shrnul, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný zjistil, že žalobce je dospělou, zdravou a plně právně způsobilou osobou, která je v produktivním věku a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. Nad rámec výše uvedeného žalovaný podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobce se jeho udělení nijak výslovně nedomáhal. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který X právní systém podle shromážděných informací neumožňuje uložit za žádný trestný čin. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobce sám uvedl, že neměl nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami. Kromě ekonomických obtíží nezmínil jakékoliv jiné problémy, se kterými by se měl potýkat v X, které je podle dostupných informací právním státem s reformovanou policií a směřující též k reformě soudnictví. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a dospěl k negativnímu závěru. Žádný takový konflikt v X neprobíhá a není pravděpodobný ani do budoucna. Případné žalobcovo vycestování by nepředstavovalo porušení mezinárodních závazků ČR. S ohledem na uvedené žalovaný shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nesplňuje. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Právní posouzení věci soudem

7. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
9. Podle § 14a zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
10. Soud považuje za vhodné upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, ze kterého plyne, že „*institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.*“
11. Soud dále uvádí, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval jednotlivými formami mezinárodní ochrany, které zákon o azylu upravuje ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b. Vycházel přitom ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu, a při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného.
12. Žalobcova argumentace směřuje podle obsahu námitek zjevně především k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Touto otázkou se

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalovaný zabýval zejména na straně 7 a 8 napadeného rozhodnutí, přičemž důvod pro udělení doplňkové ochrany podle písm. c) neshledal.

13. Soud k této námitce uvádí, že na území X neprobíhá v současnosti žádný ozbrojený konflikt. Není tak splněna hned první podmínka existence hrozby vážné újmy podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, ve kterém bylo dovozeno, že rozsah pojmu vážné újmy v situacích ozbrojeného konfliktu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, je totožný s tím, jak tento pojem definuje čl. 15 písm. c) směrnice Rady 2004/83/ES. Pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Azylově relevantním není jakékoliv ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti, ale pouze kvalifikované ohrožení odpovídající normám obsaženým v zákoně o azylu. Žalobce není z P. Přestože žalobce pochází z obce na hranici P., měl registrovaný pobyt v K., kde také před odjezdem z vlasti skutečně žil. Tuto skutečnost ostatně uvedl i ve své žalobě, když se ze strachu přestěhoval do hlavního města, kde mu již nebezpečí v podobě blízkosti ruského muničního skladu nehrozilo. Svou situaci tak vyřešil vnitřním přesídlením, které má subsidiární povahu k udělení mezinárodní ochrany. Shodný závěr plyne z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012-44: *„Lokální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany.“* „K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně [...]“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011-70). Lze dospět k závěru, že v daném případě žalobci skutečné nebezpečí vážné újmy nehrozí, a námitka tak není důvodná.
14. V žalobě blíže nespecifikovaná špatná politická a bezpečnostní situace v X v projednávané věci rovněž není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť v průběhu řízení vyšlo najevo, že žalobce neměl nikdy ve vlasti konkrétní problémy se státními orgány ani s bezpečnostními složkami. Žalobce také výslovně sdělil, že není členem žádné politické strany či skupiny a nikdy nebyl politicky aktivní, a dále neuvedl, že by měl ve své vlasti jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalovaný ze shromážděných podkladů a informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v X dospěl k závěru, že v souvislosti s konfliktem na Ukrajině není napadení X v současnosti pravděpodobné. Na jaře 2022 došlo v P. k několika menším teroristickým útokům, které se obešly bez obětí a jejichž cílem bylo zřejmě spíše vyvolat obavy. X je podstatnou měrou závislé na Ruské federaci v oblasti energetiky, přesto bezpečnostní a politická situace v zemi zůstává stabilní, a to navzdory obavám z rozšíření ruské agrese z Ukrajiny do X a přes zátěž spojenou s uprchlickou vlnou. Nelze souhlasit s námitkou žalobce, že žalovaný situaci v X bagatelizoval. Soud k tomu podotýká, že vznik mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu na území X nelze do budoucna nikdy zcela vyloučit, avšak aktuální situace neumožňuje subsumovat zjištěný skutkový stav pod rozsah § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Pokud by v tomto smyslu nastala v budoucnosti změna a ozbrojený konflikt by vypukl v nějaké formě i v X, nic nebrání žalobci v podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu podle § 11a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

15. Soud se dále k žalobní námitce zabýval otázkou institutu bezpečné země. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.* Toto ustanovení umožňuje v případech tzv. bezpečných zemí za splnění uvedených podmínek upustit od plného přezkumu žádosti o mezinárodní ochranu. Podle § 2 bodu 16. vyhlášky č. 328/2015 Sb. považuje Česká republika X za bezpečnou zemi původu. Podle článku 37 odst. 2 procedurální směrnice „členské státy zajistí pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné podle tohoto článku.“ NSS ve svém rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56 dovodil, že „ministerstvo tedy musí přezkoumat bezpečnost země alespoň jednou za kalendářní rok. Musí též soustavně sledovat situaci v bezpečné zemi původu a v případě náhlých či významných změn situace zvážit přehodnocení bezpečnosti.“ Argumentaci žalobce lze přisvědčit v tom smyslu, že při postupu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu musí být označení bezpečné země pravdivé, vycházející z aktuální situace. Námitka však není důvodná, neboť v daném případě nebyla žádost zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, nýbrž o ní bylo rozhodnuto meritorně. Žalovaný plně přezkoumal žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu, přičemž komplexně hodnotil žalobcův azylový příběh a zohlednil všechny individuální okolnosti případu. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí konstatoval, že případné žalobcovo vycestování do X by nepředstavovalo porušení mezinárodních závazků ČR, čemuž soud s ohledem na shora uvedené přisvědčuje. Žalobce není na základě napadeného rozhodnutí nucen vycestovat do P., jeho námitka je tedy nedůvodná.
16. Soud má za to, že žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a že po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že z azylového příběhu žalobce nevyšel najevo žádný relevantní důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Shora uvedené závěry pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, a tudíž na napadené rozhodnutí v tomto směru nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

17. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
18. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. května 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.